

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Dispvtaones Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Qvibus Vniversa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalae, 1644

Appendix de reprobatione, & de libro vitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

in sanguine Christi: & eodem modo dicit cap. 1. v. 8. Deum suos benedixisse in omni benedictione spirituali in cœlestibus in Christo: & speciatim de beneficio vocationis ait v. 11. In quo etiam & nos sorte vocati sumus. Ergo ne sit aquivocatio in verbis Pauli, & probatio Tridentini sit fundata in Scriptura incerta & obscura, debent hæc accipi eodem sensu: ac proinde dicendum vocationem, iuxta Paulum, dari propter merita Christi. Idem concilium Trident. sess. 6. cap. 3. loquitur expresse de merito passionis Christi, cui tribuit nostram iustificationem. Ac deinde coherentem loquendo, docet non modò ipsam iustificationem, sed & eius exordium, à Dei per Iesum Christum præueniente gratia, sumendum esse, hoc est, ab eius vocatione, sine illis eorum meritis. Quare non sine causa Theologi sapientissimi supra citati censent contrarium esse erroneum, & non esse in Scholis audiendum.

47. Obijciæ contra responsum supra datum, ex eo facti Christum non esse causam electionis eorum omnium, qui ad gloriam efficaciter aliguntur. Quia electio dicitur comparationem, & derelictionem alterius. Christi autem merita non sunt causa cur alij derelinquantur. At hoc est contra Apostolum Ephes. 1. Elegit nos in ipso &c. Respondendo negando sequelam: quia vt Christus simpliciter dicatur causa electionis, sufficit quòd fuerit causa dilectionis erga electum, & beneficii ipsi collati: quamvis non sit causa vt alij derelinquantur, & non consequantur idem beneficium. Sic enim misericordia Dei dicitur esse causa beneficiorum, quæ Deus nobis confert præ alijs, atque ipsius salutis, & vitæ æternæ: quamvis non sit causa, cur alij damnentur.

A P P E N D I X.

De libro vitæ, & de reprobatione.

48. Liber vitæ quid sit?

ET hæcenus de prædestinatione; Nam quæ addit S. Thom. q. 24. de libro vitæ, sunt in textu facilia. Summa doctrinæ illius est. Primò, prædestinationem dici metaphoricè librum vitæ: quia sicut Scripturæ libri est signum eorum, quæ faciendæ sunt; ita Dei notitia, & memoria, quæ firmiter tenet se aliquos prædestinasse, est signum apud ipsum, eorum qui sunt perducendi ad vitam æternam: iuxta illud 2. Timoth. 2. Firmum fundamentum Dei stat, habens signiculum hoc: nouit Dominus qui sunt eius. Secundò, librum istum non respicere propriè vitam gloriæ, & finem supernaturalem, ita vt sit conscriptio quædam, siue notitia electorum ad vitam gloriæ æternæ, quia id, ad quod eliguntur aliquis, & conscribitur, habet rationem finis. Sicut miles non eligitur, aut conscribitur, vt armeretur, sed vt pugnet. Tertio, cum liber vitæ sit conscriptio ordinatorum in vitam æternam: & aliquis ad illam ordinetur ex duobus, scilicet

ex prædestinatione diuina; & ex gratia: quicumque enim gratiam habet, ex hoc ipso est dignus vita æterna: Secundum priorem ordinationem nemo potest deleri de libro vitæ: quia illa nunquam deficit. Secus verò secundum posteriorem: quia multi deficiunt à gratia per peccatum mortale. Priores sunt scripti simpliciter in libro vitæ: posteriores tantum secundum quid. Hæc D. Thom. de libro vitæ.

De reprobatione verò patet ex dictis, quid de illa nobis sentiendum sit. Nimirum Deum neminem reprobare, nisi consequenter post præuisionem mali status finalis. Causamq; reprobationis non esse Deum, sed negligentiam, vel malitiam hominum non obsequentium Dei voluntati, & intentioni saluandi omnes. Effectum denique reprobationis vnicum esse; nempe damnationem æternam in executione, communiter, & ordinariè loquendo. Nam extraordinariè, si Deus aliquem paulò ante mortem deserat in perpetuum, volens efficaciter illum pro peccatis præteritis æternæ morti addicere, nolisque amplius auxilium ad penitendum illi dare: sicut, iuxta multorum sententiam, Angelis peccatis dare noluit: vel si morte eum afficiat in vindictam peccati non remissi, ad cuius penitentiam non vult illum expectare, quo pacto erga Core, Dathan, & Abiron se gessisse videtur, quos viuos in infernum demersit: tunc talis desertio, & talis mors, est effectus reprobationis, id est, efficacis voluntatis, quæ Deus statuit illos damnare in vindictam priorum peccatorum. Illa verò tria, quæ dicuntur à quibusdam esse effectus reprobationis, nempe permissio peccati, obduratio, & perseverantia, aut mors in malo statu, sunt potius illius causæ, excepto casu extraordinario, de quo supra.

Porrò sicut prædestinationi respondet liber vitæ, ita dici potest reprobationi respondere metaphoricè librum mortis, id est, notitiam, & memoriam Dei, quæ firmiter retinet se aliquos propter peccatum finale addixisse morti æternæ. Licet enim D. Thom. q. 24. art. 1. ad 3. dicat, non esse consuetum conscribi eos, quæ repudiantur, sed qui eliguntur: idèque reprobationi non respondere librum mortis, sicut prædestinationi respondet liber vitæ, consuetum est tamen conscribi eos, qui ad mortem damnantur: certumque est habere Deum præscientiam indelebilem eorum omnium, qui pereunt, æquè ac habet eorum omnium, qui saluantur; & sicut ille vocatur liber vitæ metaphoricè; sic iste potest liber mortis appellari. Quo loquendi modo vtitur Ecclesia, quando in officio defunctorum sic canit: Liber scriptus proferetur, in quo totum continetur, vnde minus iudicetur. Quapropter librum mortis æquè ac librum vitæ admittunt multi è sanctis Patribus, vt Basil. in cap. 4. Isai. paulò ante medium. Nazianz. orat. 9. quæ est ad Iulianum tri-

Hieron.
Euthym.

butortia exactorem, aliquantò ante finem. Hieron. in cap. 7. Daniel. ad illa verba, *Judicium dedit, & libri aperti sunt.* Euthym. in Psal. 68. ad versum illum, *Cum iustis non scribantur*, quorum testimonia relata vide apud Didac. Ruis disp. 60. de predestinatione sect. 5. Idemque censent è recentioribus Vasq. & Molin. ad q. 24. S. Thomæ. Fautet etiam Scriptura Psal. 138. *In libro tuo omnes scribentur*, omnes, inquit, boni, & mali, tam iusti quàm peccatores, ut ait Euthym. in eundem locum. Et Jerem. 17. *Recedentes à te in terra scribentur*, id est, in libro reprobationis, ut exponit Basil. in cap. 4. Isaia. *Dua enim*, inquit, *intelligi debent descriptiones. Una quidem est eorum, qui ad vitam: altera autem eorum est, qui scribuntur ad perditionem.* Et Apocal. 20. v. 22. *Libri aperti sunt, & alius liber apertus est, qui est vita, & iudicati sunt mortui ex his, quæ scripta erant in libris, secundum opera ipsorum: & qui non est inventus scriptus in libro vite, missus est in stagnum ignis, ut additur v. 15.* Quanquam convenientius appellatur liber vite memoria predestinatorum in mente divina, quàm memoria reprobatorum, liber mortis, propter aliquas è rationibus congruis, quas affert Did. Ruis sect. cit. vbi fu-

sius hæc prosequitur, & cætera, quæ de libro vite dici possunt. Nimirum, inquit, quia liber scribitur, ut ante oculos scribentis versetur, & ad perpetuam rei memoriam. At Deus potius obliuiscitur quodammodo reprobatorum, qui & æterna memoria indigni sunt, iuxta illud Osee 1. *Obiurione obliuiscar eorum.* Contra verò, *In memoria æterna erit iustus*, Psal. 111. Item, quia sicut in Scriptura dicitur Deus magis specialiter scire ea quæ approbat, & nescire quæ reprobat. Matth. 25. Luc. 13. & 1. Cor. h. 14. Sic liber dicitur magis specialiter ille, qui continet nomina electorum; de quibus dicitur. Timoth. 2. *Cognovit Dominus qui sunt eius*, iuxta probabilem multorum interpretationem. Quo sensu Euthym. loco proxime citato sic ait: *Liber Dei est scientia, & scientia, Scriptura verò, perpetua memoria.* In libro igitur diuine scientie omnes scribentur, tam iusti, quàm peccatores. Verum hic diuina scientia liber magis est vniuersalis. Est etenim alius liber scientia Dei magis priuatus (id est magis proprius) in quo soli iusti scribuntur ea ratione, quod eos tantum cognoscere, hoc est, approbare dicitur: iuxta id quod scriptum est, *Novit Dominus vias iustorum*, Psal. 1. v. vi.

DISPUTATIO

VIGESIMA SECUNDA.

De potentia Dei.

Sectio I. *An, & quomodo Deus sit omnipotens?*

Sectio II. *De actibus diuine potentie.*

Sectio III. *De obiecto omnipotentie diuine.*

Sectio IV. *An detur collectio omnium possibilium, & solutio argumentorum in contrarium?*

Sectio V. *Soluuntur alia tria argumenta contra collectionem possibilium.*

Sectio VI *Conclusio precedentium, & maior confirmatio vera sententia.*

DE potentia Dei disputat S. Thom. tota quæst. 25. & art. 1. docet Deum esse maximè, & summè potentem ad agendum: quia posse agere pertinet ad perfectionem: vnumquodque enim secundum quod est actu, & perfectum, est principium actus alicuius. Deus autem perfectissimus est. Sicut è contrariò, posse pati ad imperfectionem pertinet. Patitur enim vnumquodque secundum quod